

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **M. K.**, narozeného dne ..., ukrajinského státního příslušníka, bytem v P. 10, N. 571/5, zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem v Praze 2, Slezská 36, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra – Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 1. 7. 2014, č.j. : MV-45925-6/SO-2013

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, čímž bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České

pokračování

republiky podle ustanovení § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců).

Žalobce v podané žalobě namítl, že nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že správní úřad na zjištěný skutkový stav nesprávně aplikoval ustanovení § 70 a § 71 odstavec 1 zákona o pobytu cizinců, když žalobce v souladu se zákonem a v rozporu se závěry rozhodnutí předložil doklady o svých příjmech na území České republiky a správní úřad měl k takto předloženým příjmům přihlédnout a nikoli je vědomě ignorovat. Ze stávajícího znění zákona o pobytu cizinců ani z jiné právní normy nelze dovodit, že by správní úřad měl právo vědomě ignorovat předložené doklady o zajištění finančních prostředků k trvalému pobytu na území. Žalobce je přesvědčen o tom, že ho v daném případě není možné sankcionovat zamítnutím podané žádosti pouze na základě vědomého ignorování předložených dokladů o zajištění prostředků k pobytu a s poukazem na údajně formálně právní nedostatky uvedených dokladů. Podle názoru žalobce je z těchto důvodů napadené rozhodnutí nezákonné, protože zákon v žádném ze svých ustanovení uvedený postup v neprospěch žalobce správnímu úřadu neumožňuje.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí spatřuje dále v porušení ustanovení § 2 odstavec 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád). Podle tohoto ustanovení správní úřad dbá o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Veřejným zájmem je především zájem na zachování všech zásad demokratického právního státu a na přijetí takového rozhodnutí, které má v tom kterém konkrétním případě zohledňovat jak soukromé zájmy účastníka správního řízení, tak i soukromé zájmy osob, které by mohly být rozhodnutím správního úřadu dotčeny. Žalobce zmínil otázku výkladu pojmu „veřejný zájem“ podle rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/04 a poukázal na to, že nesplnění (údajné) podmínek ze strany žalobce, spočívající k nedoložení prostředků k trvalému pobytu na území, je ve zjevném nepoměru k sankci, spočívající v rozhodnutí o zamítnutí podané žádosti o povolení k trvalému pobytu.

Zároveň žalobce namítl, že další pochybení správních úřadů lze spatřovat v nesprávné aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, podle kterého má správní úřad posuzovat, zda bude mít jeho rozhodnutí za následek nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života cizince. V této souvislosti správní úřad prvního stupně konstatoval, že v průběhu správního řízení nebyly žádné takové skutečnosti prokázány, žalobce je svobodný a bezdětný a v době vydání rozhodnutí neměl na území České republiky žádným zákonným způsobem pobyt upraven. Uvedená tvrzení správní úřad nijak blíže neodůvodnil a žalobce má za to, že s ohledem na aktuální vyhrocenou politickou situaci v jeho domovské zemi na Ukrajině, kde probíhá otevřený válečný konflikt a byla vyhlášena všeobecná mobilizace, se žalobce důvodně obává v případě svého nuceného návratu do domovské země o svůj život, protože by velmi pravděpodobně byl nasazen do válečných operací, které si každý den vyžadují minimálně desítky mrtvých. Je tak zřejmé, že napadené rozhodnutí má za následek nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života cizince, když zcela ignoruje aktuální situaci v domovské zemi žalobce.

Žalovaný správní úřad ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že se odvolací správní úřad ztotožnil se závěrem správního úřadu prvního stupně o tom, že zde byl dán zákonný důvod pro zamítnutí žádosti žalobce, protože žalobce k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území podle ustanovení § 71 odstavec 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce k žádosti doložil potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti a pracovní smlouvu ze dne 27. 6. 2011, uzavřenou s Družstvem GANC na

pokračování

pozici „člen družstva“, přičemž ministerstvo zjistilo, že na vykonávanou pozici žalobce nemá vydané pracovní povolení a tudíž k takto doloženým příjmům nepřihlíželo. Žalobce teprve v rámci odvolacího řízení doložil smlouvu o výkonu funkce jednatele, kterou však nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 82 odstavec 4 správního řádu. Z tohoto důvodu žalovaný odvolací správní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že pokud by člen statutárního orgánu uzavřel s obchodní firmou pracovní poměr či jiný pracovní vztah a vykonával jiný druh práce, než kterou vykonává člen statutárního orgánu, potřeboval by pro výkon takové práce podle ustanovení § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, povolení k zaměstnání vydané úřadem práce. Žalobce takové povolení nemá a práce vykonávaná na základě pracovní smlouvy bez pracovního povolení je ve smyslu ustanovení § 5 písmeno e) zákona o zaměstnanosti prací nelegální. Podle žalovaného tak nejde o formálně právní nedostatky předložených dokladů, ale o doklady o příjmech, které žalobci plynou z nelegální činnosti a správní úřad tudíž není povinen k takovým příjmům přihlížet.

Řízení o žádosti o vydání k povolení k trvalému pobytu je řízením návrhovým podle ustanovení § 44 a následujících správního řádu, nejedná se o řízení zahájené z moci úřední a neřídí se tedy zásadou vyšetřovací. Je proto v zájmu žadatele, aby za účelem kladného vyřízení své žádosti poskytl správnímu úřadu veškerou součinnost ke zjištění rozhodných skutečností pro udělení povolení k trvalému pobytu. Žalobce až v rámci odvolacího řízení doložil smlouvu o výkonu funkce jednatele, kterou podle data jejího uzavření disponoval již v řízení před správním úřadem prvního stupně a mohl jí tak doložit, což neučinil a nedostál tak podmínkám ustanovení § 82 odstavec 4 správního řádu a žalovaný odvolací správní úřad nebyl povinen takto doložený doklad jako důkaz akceptovat.

Pokud žalobce spatřuje nepoměr mezi tím, že nedoložil prostředky k trvalému pobytu na území a zamítnutím podané žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, pak žalovaný vycházel z ustanovení § 75 odstavec 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců s tím, že nejde o žádnou sankci, ale o zákonný postup správního úřadu, který se vypořádává s tím, že cizinec nesplnil zákonné podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu, když nedoložil zákonné náležitosti, které zákon o pobytu cizinců stanovuje.

K námitce nesprávné aplikace ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaný správní úřad uvedl, že posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska soukromého a rodinného života žalobce nebylo předmětem posuzování v rámci odvolacího řízení, když tuto námitku žalobce v rámci odvolacího řízení nevznesl.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 23. 4. 2015 zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení podané žaloby a podaného vyjádření. Zdůraznil, že podle jeho názoru měl správní úřad žalobcem předložené smlouvy s družstvem GANC hodnotit podle jejich skutečného obsahu a nikoli podle názvu. Vždy se jedná o výkon funkce člena statutárního orgánu, na kterou žalobce nepotřeboval jakékoliv povolení úřadu práce. Zástupce žalobce proto navrhl, aby soud z důvodů v něm uvedených rozhodnutí správních úřadů obou stupňů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného správního úřadu se k nařízenému jednání soudu nedostavil, svou neúčast řádně a včas omluvil provozními možnostmi úřadu a soud proto o žalobě jednal a rozhodl v nepřítomnosti žalovaného správního úřadu.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaný správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

pokračování

Žalobce podal dne 20. 12. 2011 u Ministerstva vnitra žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky s odkazem na ustanovení § 68 zákona pobytu cizinců, tedy po pěti letech nepřetržitého pobytu na území. K žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu žalobce doložil pracovní smlouvu, uzavřenou dne 27. 6. 2011 s družstvem GANC v Praze 3, Tachovské náměstí 2, na pozici „člen družstva“ a dále potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti za říjen až prosinec 2011.

Správní úřad prvního stupně dotazem u Úřadu práce České republiky zjistil, že žalobce nemá vydané povolení k zaměstnání pro družstvo GANC se sídlem v Praze 3, Tachovské náměstí 2 a není ani v evidenci veden jako žadatel o vydání povolení k zaměstnání.

Dne 18. 12. 2012 bylo správním úřadem prvního stupně žalobci umožněno seznámit se se spisovým materiálem, žalobce práva vyjádřit se před vydáním rozhodnutí nevyužil.

Rozhodnutím ze dne 30. 1. 2013, č. j. OAM-16046-16/TP-2011, Ministerstvo vnitra žádost žalobce zamítlo a v odůvodnění uvedlo, že k předloženým dokladům o příjmech nelze přihlížet, neboť vztah mezi obchodní firmou a osobou, která je jejím statutárním orgánem nebo jeho členem, není vztahem pracovně právním, nýbrž výlučně vztahem obchodně právním, jehož právní režim i obsah se řídí obchodním zákoníkem. Pokud by člen statutárního orgánu uzavřel s obchodní firmou pracovní poměr nebo jiný pracovní vztah a vykonával jiný druh práce, než kterou vykonává člen statutárního orgánu, potřeboval by pro její výkon podle ustanovení 89 zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání vydané příslušným úřadem práce. Žalobce takové povolení pro výkon činnosti specifikované v doložené pracovní smlouvě k dispozici nemá. Jestliže žalobce k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nepředložil zákonem předpokládaný doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky, byl zde naplněn zákonný důvod pro zamítnutí žádosti. Ministerstvo dále posoudilo, zda rozhodnutí o zamítnutí žádosti nebude znamenat zásah do soukromého či rodinného života žalobce a konstatovalo, že v průběhu správního řízení nebyly takové skutečnosti prokázány, žalobce je svobodný a bezdětný a v době vydání rozhodnutí správního úřadu prvního stupně neměl na území České republiky žádným zákonným způsobem pobyt upraven.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, v němž uznal své pochybení, když jako doklad o pravidelném měsíčním příjmu doložil pracovní smlouvu s družstvem GANC, ve které zastává funkci předsedy představenstva, proto v rámci odvolacího řízení předložil smlouvu o výkonu funkce a potvrzení o třech posledních výplatách. Dále k prokázání skutečných nákladů vynakládaných na bydlení přiložil nájemní smlouvu, uzavřenou na dobu neurčitou.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání podle ustanovení § 90 odstavec 5 správního řádu zamítl a napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 1. 2013 potvrdil s odůvodněním, že ministerstvo nepochybilo, pokud nepřihlédlo k odvolatelem předloženým dokladům o příjmech, neboť práce vykonávaná odvolatelem na základě pracovní smlouvy bez pracovního povolení je podle zákonné právní úpravy prací nelegální. S odkazem na ustanovení § 82 odstavec 4 správního řádu, které upravuje koncentraci správního řízení, je odvolací správní úřad povinen akceptovat nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů pouze za předpokladu, že jde o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Odvolací správní úřad dovodil, že pokud bylo napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra vydáno dne 30. 1. 2013 a žalobcem předložená smlouva o výkonu funkce člena představenstva byla uzavřena dne 12. 6. 2012, mohl žalobce již v řízení před správním

pokračování

úřadem prvního stupně smlouvu o výkonu funkce doložit. Pokud tak neučinil a neuvedl proto v odvolání žádné důvody, pak žalobce neunesl povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení. Pokud žalobce správnímu úřadu neposkytl veškeré informace, které považoval za důležité a ze kterých by vyplývalo, že zákonné podmínky pro udělení požadovaného pobytu splňuje, lze uzavřít, že k obsahu spisového materiálu nebyly vzneseny žádné připomínky, návrhy na doplnění dokazování ani námitky, přestože účastník řízení byl s důvody pro zamítnutí jeho žádosti prokazatelně seznámen. Z tohoto důvodu žalovaný odvolací správní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se ztotožnil se závěrem Ministerstva vnitra o tom, že žalobce v řízení nedoložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu zákona o pobytu cizinců a byl tak dán důvod k zamítnutí jeho žádosti.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), při přezkoumání soud vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí a věc posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v prvním bodě podané žaloby namítl nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že správní úřad na zjištěný skutkový stav nesprávně aplikoval ustanovení § 70 a § 71 odstavec 1 zákona o pobytu cizinců, když žalobce v souladu se zákonem a v rozporu se závěry rozhodnutí předložil doklady o svých příjmech na území České republiky a správní úřad měl k takto předloženým příjmům přihlídnout a nikoli je vědomě ignorovat.

Uvedenou žalobní námitku soud neshledal důvodnou. Správní úřady obou stupňů žádost žalobce zamítly s odůvodněním, že žalobce nepředložil doklad a řádně tak nedoložil zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu zákona o pobytu cizinců.

Podle ustanovení § 71 odstavec 1 zákona o pobytu se za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních šest měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.

Z obsahu předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce předložil potvrzení o příjmu od zaměstnavatele GANC družstvo se sídlem v Praze 3, Tachovské náměstí 2, kde žalobce jako člen družstva pobíral měsíční částku 14.923,- Kč ode dne 27. 6. 2011 podle

pokračování

pracovní smlouvy, uzavřené s družstvem rovněž dne 27. 6. 2011. V rámci řízení odvolacího pak žalobce předložil smlouvu o výkonu funkce člena představenstva, uzavřenou s družstvem GANC dne 12. 6. 2012.

Městský soud v Praze nesdílí názor žalobce o tom, že v nyní posuzované věci se jedná o vědomé ignorování předložených dokladů o zajištění finančních prostředků k trvalému pobytu na území správním úřadem.

Pro posouzení sporné otázky, zda žalobce dostal řádně své povinnosti předložení řádných dokladů o zajištění legálních finančních prostředků je třeba vyjít z příslušné právní úpravy a judikatury Nejvyššího správního soudu. Otázka, zda cizinec, který je společníkem a statutárním orgánem veřejné obchodní společnosti a pro tuto společnost vykonává práci z předmětu činnosti této společnosti, je povinen mít povolení k zaměstnání, je výslovně řešena v ustanovení § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, tak, že „cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zelené karty nebo modré karty, může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván po dobu ode dne vydání tohoto potvrzení do ukončení řízení o jeho žádosti o vydání zelené karty nebo modré karty“. Komentář k danému ustanovení dodává, že „toto ustanovení má rovněž zamezit dalším nežádoucím jevům na trhu práce, a sice účelovému zakládání obchodních společností o velkém počtu společníků - cizinců, s cílem vyhnout se povinnosti získat pro zaměstnání na území České republiky povolení, a účelově tak obejít tento zákon. Z těchto důvodů zákon o zaměstnanosti v tomto ustanovení upravuje pojem „zaměstnání“, a rozšiřuje tím i povinnost získat povolení k zaměstnání pro další cizince, kteří vedle svého postavení společníka, statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodní společnosti nebo vedle toho, že jsou členem družstva, členem statutárního orgánu družstva nebo jiného orgánu družstva, zároveň zajišťují pro obchodní společnost nebo družstvo (plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti obchodní společnosti nebo družstva“. Významově stejně se k tomuto ustanovení vyjadřuje i důvodová zpráva k návrhu zákona o zaměstnanosti, když z ní vyplývá, že pravým smyslem výše citovaného ustanovení je zamezit účelovému obcházení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud již dříve v této souvislosti judikoval, že „plnil-li cizinec jako společník úkoly vyplývající z předmětu činnosti právnické osoby, musí mít ve smyslu ustanovení § 89 zákona o zaměstnanosti, povolení k zaměstnání. Není rozhodující, zda cizinec, přitom plní běžné úkoly, vyplývající z činnosti právnické osoby, anebo vykonává práci tomu se vymykající“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. [4As 16/2006 – 89](#), dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud tak setrvale zastává názor, že smyslem ustanovení § 89 zákona o zaměstnanosti je zamezit obcházení zákona, tj. zamezit cizincům, aby prostřednictvím těchto forem činností (plněním úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby) vykonávali práce bez povolení k zaměstnání (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. [9As 30/2013 – 28](#), dostupný tamtéž).

Také z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9Ads 1/2014 – 47, www.nssoud.cz, je zřejmé, že cizinec, který je společníkem a statutárním

pokračování

orgánem veřejné obchodní společnosti a pro tuto společnost vykonává práci z předmětu činnosti této společnosti, je povinen mít povolení k zaměstnání. Z hlediska státní politiky zaměstnanosti je zcela legitimní chránit trh práce před nežádoucími jevy, spočívajícími v účelovém zakládání obchodních společností o velkém počtu společníků (cizinců) s cílem vyhnout se povinnosti získat pro zaměstnání na území České republiky povolení. Tato úprava neznemožňuje cizincům na území České republiky zakládat obchodní společnosti, majetkově se v nich podílet a podporovat je, ani tyto společnosti obchodně vést a řídit při přijímání strategických rozhodnutí.

V případě družstva GANC jde podle výpisu ze dne 16. 1. 2012 o právnickou osobu, která je řízena statutárním orgánem – představenstvem – o třiceti dvou členech, ve všech případech jde o cizince. Podle výpisu z obchodního rejstříku téhož družstva ze dne 26. 9. 2012 bylo představenstvo tvořeno již jen sedmi členy, opět výlučně cizinci. Z uvedených skutečností je zřejmé, že žalobce pro to, aby mohl na území České republiky vykonávat činnost v souladu s předmětem činnosti družstva GANC (bez ohledu na to, zda tak bude činit podle pracovní smlouvy či podle smlouvy o výkonu funkce člena představenstva) potřeboval platné povolení vydané místně příslušným úřadem práce. Žalobce ani ve správním řízení, ani v řízení před soudem netvrdil, že takové povolení vlastní, proto není důvodná jeho námitka o tom, že byl správním úřadem „sankcionován zamítnutím podané žádosti pouze na základě vědomého ignorování předložených dokladů o zajištění prostředků k pobytu a s poukazem na údajně formálně právní nedostatky uvedených dokladů.“

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí spatřuje dále v porušení ustanovení § 2 odstavec 4 správního řádu, podle něhož správní úřad dbá o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Veřejným zájmem je především zájem na zachování všech zásad demokratického právního státu a na přijetí takového rozhodnutí, které má v tom kterém konkrétním případě zohledňovat jak soukromé zájmy účastníka správního řízení, tak i soukromé zájmy osob, které by mohly být rozhodnutím správního úřadu dotčeny. Žalobce zmínil otázku výkladu pojmu „veřejný zájem“ podle rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/04 a poukázal na to, že nesplnění (údajné) podmínek ze strany žalobce, spočívající k nedoložení prostředků k trvalému pobytu na území, je ve zjevném nepoměru k sankci, spočívající v rozhodnutí o zamítnutí podané žádosti o povolení k trvalému pobytu.

Uvedené závěry Městský soud v Praze rovněž nesdílí. Námitky žalobce, spočívající v tom, že na osobní plnění úkolů společnosti nelze bez dalšího vztahovat ustanovení § 89 zákona o zaměstnanosti, jsou na základě výše uvedeného výkladu nedůvodné. Pokud se žalobce zřejmě opírá o výklad obchodního zákoníku ve vztahu k právům a povinnostem společníka popřípadě statutárního orgánu veřejné obchodní společnosti, tak je potřeba uvést, že tento předpis soukromého práva vymezuje veřejnou obchodní společnost, podmínky jejího založení, vzniku, fungování, zrušení a zániku, popřípadě vztahy uvnitř společnosti. Pro žalobce, jakožto cizince – společníka a člena představenstva - jsou však neméně důležité právní normy regulující zaměstnávání popřípadě výkon práce cizince na územní České republiky. Tuto úpravu obsahuje právě zákon o zaměstnanosti. V této souvislosti lze odkázat na obecnou právní zásadu *Ignorantia legis non excusat* (neznalost zákona neomlouvá).

S účinností ode dne 1. 1. 2011 lze navíc v ustanovení § 178b odstavec 1 zákona o pobytu cizinců najít úpravu, podle které „zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zelenou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního

pokračování

nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo”. Tato právní úprava zcela koresponduje s vymezením v zákoně o zaměstnanosti. Již s účinností ode dne 1. 1. 2011 tak žalobce mohl příslušnou právní úpravu nalézt v základním zákoně určeném pro cizince pobývající v České republice. Stát důvodně očekává, že osoby, pobývající na jeho území, právní předpisy porušovat nebudou. Dospěly-li správní úřady k závěru, že cizinec předložil ke své žádosti s cílem získat povolení k trvalému pobytu doklady o příjmech, u nichž se lze s odkazem na výše uvedené domnívat, že nejde o příjmy z činnosti na území České republiky dovolené, pak je zřejmé, že závěr o splnění zákonných podmínek pro nevydání povolení k trvalému pobytu žalobce je plně odůvodněn, neboť povinnosti cizinci nestanoví právní předpisy obecně (a zákon o pobytu cizinců na území státu zvláště) a samoučelně. Tím jsou rovněž vymezeny hranice veřejného zájmu státu na tom, aby na jeho území pobývali pouze ti cizinci, kteří respektují právní řád České republiky a nejednají způsobem, v němž lze spatřovat znaky jeho obcházení za účelem vlastního zvýhodnění.

Žalobce v podané žalobě rovněž namítl, že další pochybení správních úřadů lze spatřovat v nesprávné aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, podle kterého má správní úřad posuzovat, zda bude mít jeho rozhodnutí za následek nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života cizince. V této souvislosti správní úřad prvního stupně konstatoval, že v průběhu správního řízení nebyly žádné takové skutečnosti prokázány, žalobce je svobodný a bezdětný a v době vydání rozhodnutí neměl na území České republiky žádným zákonným způsobem pobyt upraven. Uvedená tvrzení správní úřad nijak blíže neodůvodnil a žalobce má za to, že s ohledem na aktuální vyhrocenou politickou situaci v jeho domovské zemi na Ukrajině, kde probíhá otevřený válečný konflikt a byla vyhlášena všeobecná mobilizace, se žalobce důvodně obává v případě svého nuceného návratu do domovské země o svůj život, protože by velmi pravděpodobně byl nasazen do válečných operací, které si každý den vyžadují minimálně desítky mrtvých. Je tak zřejmé, že napadené rozhodnutí má za následek nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života cizince, když zcela ignoruje aktuální situaci v domovské zemi žalobce.

Podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Otázkou zásahu zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého nebo rodinného života cizince se dostatečně podrobně zabýval už správní úřad prvního stupně a žalovaný odvolací správní úřad v rámci hodnocení přiměřenosti zásahu jeho hodnocení přisvědčil. Správní úřady obou stupňů se ve správním řízení zabývaly všemi shromážděnými listinnými důkazy a v odůvodnění svých rozhodnutí se náležitě vypořádaly se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný odvolací správní úřad se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně, určitě a srozumitelně vypořádal se zjištěným konkrétním chováním žalobce a vyjádřil, že s ohledem na to, že žalobce je svobodný a bezdětný a v době vydání rozhodnutí neměl na území České republiky žádným zákonným způsobem pobyt upraven, je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí není samo o sobě způsobilé nepřiměřeně zasáhnout do života cizince. Lze proto uzavřít, že správní orgány obou stupňů všechna zákonem vyžadovaná kritéria pro posouzení přiměřenosti zásahu vydání rozhodnutí o zrušení platnosti k trvalému pobytu žalobce do jeho soukromého a rodinného

pokračování

života pečlivě zvažovaly a dostatečně a srozumitelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odstavec 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. dubna 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu